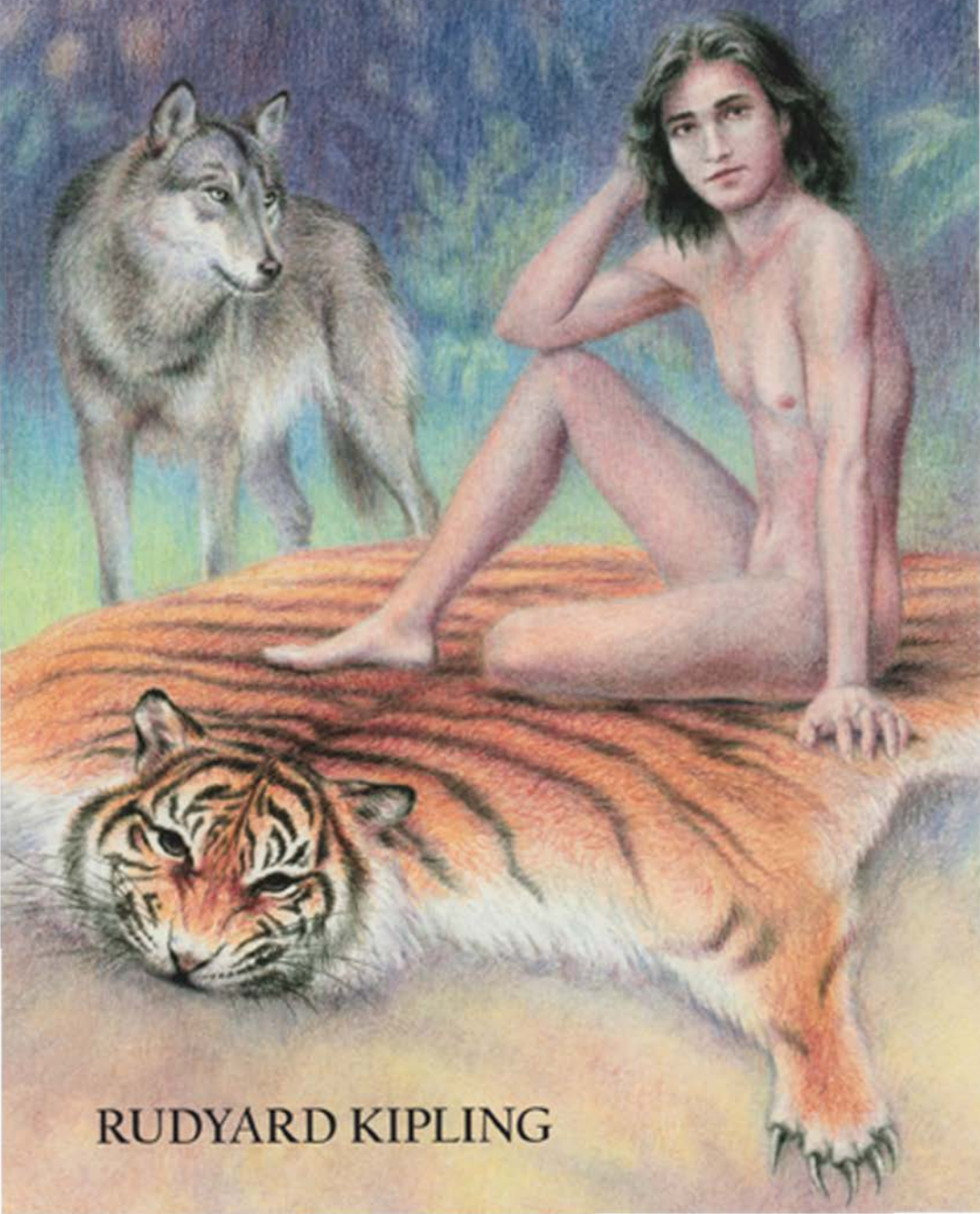

MAUGLÍ

RUDYARD KIPLING

MAUGLÍ

Rudyard Kipling
MAUGLÍ

upravila Jitka Škápíková

FJ Fortuna
Libri

Copyright © Fortuna Libri, 2015
Copyright © Jitka Škápíková, 2015
Illustrations and Cover design © Petr Minka, 2015

ISBN 978-80-7321-986-4

Mauglího bratři

Bylo sedm hodin večer a hory sálaly teplem. Otec vlk se probudil z odpoledního spánku, podrbal se, zívá a ospale si protahoval tlapky jednu po druhé. Matka vlčice se pohodlně rozvalovala a dlouhý šedý čenich měla položený přes svá čtyři dovádějící a kňučící mláďata. Do jejich doupěte v jeskyni dopadl první měsíční paprsek.

„Je čas vyrazit na lov,“ řekl otec vlk a chystal se seběhnout z pahorku. Vtom se před jeskyní mihl drobný stín s huňatým ohonem a zakňučel:

„Mnoho štěstí, nejvznešenější ze všech vlků! A mnoho štěstí vašim urozeným dětem! Ať jim narostou silné bílé zuby a ať nikdy nezapomínají na ty, kdo mají hlad!“

Byl to šakal Tabákí. Indičtí vlci Tabákím opovrhují, protože všude běhá, lumpačí, dělá samé nepříjemnosti a roztrušuje pomlvy. A to všechno proto, že se živí zbytky masa, kostí a kůží ze smetišť. Ale zároveň se ho všichni bojí, protože když to do Tabákího vjede, je lepší mu jít z cesty. Nikoho se nebojí, pobíhá po lese a každého na setkání kouše. Když Tabákího popadne záchvat zuřivosti, prchá před ním i sám tygr.

„Jen pojď dál,“ pozval ho otec vlk upjatě, „ale jak vidíš, nemáme tu nic k snědku.“

„Tvor tak skromný, jako jsem já, vezme za vděk i suchou kostí,“ řekl Tabákí, „Copak si můžeme my šakalové vybírat?“ A už šupl do hloubi jeskyně, našel kůzlečí kost, na které bylo ještě trochu masa, sedl si a s chutí se pustil do jídla.“

„Děkuji pěkně, to je ale žrádýlko!“ mlaskl a olízl si tlamu. „Jak vidím, dětičky vám rostou do krásy! Ty mají ale kukadla! Jak by ne, jsou přece celé po rodičích, to se pozná na první pohled!“ Tabákí si chvíli se škodolibou radostí vychutnával rozpaky vlčího páru, a pak pokračoval: „Jestlipak už jste slyšeli o tom, že velký Šér Chán se rozhodl změnit revír? Říkal, že příští měsíc chce lovit v našich horách.“

Tygr Šér Chán žil asi dvacet mil odtud u velké řeky.

„Na to nemá právo!“ zavrčel otec vlk. „Podle zákona džungle nesmí změnit loviště, aniž by o tom dal předem vědět! Zaplaší nám všechnu zvěř!“

„Nadarmo mu jeho matka neříkala Pajdo,“ pronesla zvolna matka vlčice. „Od narození se nemohl postavit na jednu nohu. Proto loví jenom skot. Vesničané od velké řeky na něj mají vztek. Teď si přijde sem, aby naštvál i naše vesničany! Budou ho honit v džungli, pak zapálí všude kolem trávu a nakonec budeme muset s dětmi utéct i my. To mu teda pěkně děkujeme!“

„Mám mu to vyřídit?“ zeptal se Tabákí s nevinným úsměvem.

To už otec vlk nevydržel: „Ven!“ zařval. „Jdi si za svým pánem!“

„Jdu,“ řekl klidně Tabákí. „A vy nastražte ušiska, Šér Chán už není daleko. Brzy se uvidíte. No, tak nashle, přátelé!“

Z houští od potoka se ozvalo mrzuté a táhlé skučení tygra, který nic nechtyl.

„To je ale mizera!“ řekl otec vlk. „Přitáhne si sem, a ani se nesnaží být zticha! Vyplaší nám kořist. Naši srnci nejsou tak hloupí jako ti jeho tlustí býčci od řeky.“

„Pst! Slyšíš? Dneska Šér Chán neloví býčka ani srnce,“ šeptla matka vlčice. „Honí člověka!“

Skučení se proměnilo ve zlověstné vrčení. Zdálo se, jako by přicházelo ze všech stran zároveň. Takový řev vyleká každého, kdo ho uslyší. Dřevorubci, kteří spí pod širým nebem, pak ze strachu vběhnou tygrovi rovnou do tlamy.

„Člověka!“ Otec vlk vycenil bílé zuby. „Fuj! Copak není dost brouků a v tůních dostatek žab? To si musí smlsnout na člověku, a zrovna na našem území?“

Zákon džungle, který není pro legraci, přísně zakazuje všem zvířatům požírat lidi. Jedna výjimka by se ale našla: pokud zvíře vraždí člověka, aby ukázalo svým dětem, jak se zabíjí. V tom případě ovšem musí lovit mimo revír své smečky. A to proto, že se pak dřív nebo později objeví bílí muži na slonech, se zbraněmi a se stovkami domorodých sluhů, kteří nesou gongy a pochodně. No a pak to odnese celá džungle. Zároveň to zvířata vidí tak, že člověk je nejslabší a nejbezbrannější ze všech živých tvorů a pro lovce není důstojné, aby se ho vůbec dotkl. Navíc se říká – což je ostatně pravda –, že kdo žere lidi, dostane prašivinu a vypadají mu zuby.

Šér Chánův řev byl čím dál hlasitější. Byl to tygří povel k útoku. Hned nato šelma bolestně zavyla.

„Netrefil,“ řekla matka vlčice. „Copak se stalo?“

Otec vlk vyběhl před jeskyni a slyšel, jak Šér Chán zuřivě nadává a válí se v křoví.

„Ten hlupák skočil do ohně, který rozdělal drvoštěp, a spálil si tlapy,“ zabručel otec vlk. „Tabákí je s ním.“

Matka vlčice zastříhala uchem. „Pozor! Něco jde sem k nám nahoru.“

V hustém křoví to zapraskalo. Otec vlk se příkrčil a chystal se ke skoku. A když uviděl, na co se vrhá, zarazil se uprostřed skoku a dopadl na zem skoro tam, odkud se odrazil.

„Člověk!“ vyštěkl. „Lidské mládě. Podívej se, matko!“

Přímo před ním stálo nahé hnědé děcko, které se sotva naučilo běhat. Přidržovalo se nízké větve. Tak drobné a kudrnaté stvořeníčko se jen sotvakdy

objevilo v noci před vlčí slují. Hledělo otci vlkovi do tváře a smálo se.

„Tohle je tedy lidské mládě?“ ptala se nedůvěřivě matka vlčice. „Ještě jsem nikdy žádné neviděla. Přines je sem.“

Vlci jsou zvyklí přenášet v tlamě svá mláďata, aniž by jim ublížili. A tak otec vlk vzal opatrně do zubů dětské tělíčko a položil ho do doupěte mezi svá mláďata, vlčici přímo pod čumák. Matka vlčice ho očichala a pak řekla skoro něžně:

„Je tak maličký! A nahatý. A hele, jak je odvážný!“

Hošík se neohroženě prodíral mezi vlčaty a odstrkoval je, aby se dostal co nejbliž k teplému kožíšku vlčice.

„Podívej, táto, on ode mě začal pít!“ řekla matka tiše. „Chudáček, musí mít hrozný hlad. Lidské mládě a živí se spolu s vlčaty! Kdo to jakživ viděl?“

„Tu a tam jsem o něčem podobném slyšel, ale za mých časů se v naší smečce nic podobného nestalo,“ zavrčel otec vlk a prohlížel si děcko. „Je opravdu úplně holé, nemá žádnou srst, a kdybych chtěl, zašlápnu ho jednou nohou. Ale ono se na nás dívá a nebojí se!“

Najednou se ve vchodu do jeskyně mihl stín a hned nato se ozval Tabákího hlas: „Pane můj, sem vběhlo, sem!“

V měsíčním světle se rýsovala hranatá hlava a široký krk. Tygr Šér Chán se cpal dovnitř. Za ním kňučel Tabákí: „Musí být uvnitř, pane!“

„Šér Chán nám svou návštěvou prokazuje velkou čest,“ křikl otec vlk a oči mu výhružně svítily. „Copak si přeje?“

„Chci svou kořist. Zaběhlo se mi sem lidské mládě,“ pravil Šér Chán. „Dejte mi je!“